

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: JUDr. MUDr. J. O.
bytem P. 424/44, B.

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2017, č. j. JMK 20603/2017,
sp. zn. S-JMK 16616/2017/ODOS/Ša,

takto:

Žaloba **s e z a m í t á**.

Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2017, č. j. JMK 20603/2017, sp. zn. S-JMK 16616/2017/ODOS/Ša (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravně-správních činností, ze dne 5. 1. 2016, č. j. ODSČ-12481/16-18, sp. zn. ODSČ-12481/16-RO/PŘ (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 9. 4. 2016 v 9:24 hod., v Brně na ul. Hlinky, v blízkosti č. orient. 144, jako řidič motorového vozidla tov. zn., RZ:, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, když mu byla naměřena rychlost jízdy 69 km/h v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ± 3 km/h mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 66 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 16 km/h. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

2. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení. Následně se již zabýval tím, zda byl skutkový stav věci zjištěn bez důvodných pochybností. V tomto kontextu žalovaný poukázal na záznam přestupku, ověřovací list rychloměru a úřední záznam, na základě nichž bylo podle jeho názoru spáchání přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci spolehlivě prokázáno. Pokud se jedná o námitku žalobce, že se překročení nejvyšší dovolené rychlosti dopustil v krajní nouzi, aby zabránil kolizi s ostatními účastníky silničního provozu, žalovaný se s tímto závěrem neztotožnil. Naopak v tomto ohledu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2011, č. j. 5 As 10/2011 – 116, přičemž zdůraznil, že v nyní posuzované věci nebyla naplněna reálnost a bezprostřednost hrozby nebezpečí jakožto podmínky pro jednání v krajní nouzi. V této souvislosti žalovaný doplnil, že se žalobce odkazoval na jednání řidiče předjížděného trolejbusu, který měl během předjíždění zrychlovat, přestože byla rychlost žalobce změřena až po dokončení předjížděcího manévru. Žalovaný se s argumentací žalobce neztotožnil, neboť je podle jeho názoru logické, že řidič trolejbusu přepravuje větší množství osob, pročež nemůže provádět prudké změny směru jízdy a rychlosti. Stejně tak považoval žalovaný za standardní, pokud řidič trolejbusu po vyjetí ze zastávky postupně zrychluje, což měl žalobce předpokládat. S ohledem na skutkové okolnosti, jako je délka trolejbusu, včetně rychlosti a plynulosti jeho jízdy, což vyplývá z předloženého videozáznamu, žalobce nesprávně vyhodnotil dopravní situaci. Pokud tedy musel uvažovat o potenciálním ohrožení právem chráněného zájmu, dostal se do této situace vlastním přičiněním. Proto dospěl žalovaný k závěru, že žalobce neodvracel přímo hrozící nebezpečí, ale vědom si možnosti zařazení se zpět za pomalu akcelerující trolejbus jej naopak navzdory překročení nejvyšší dovolené rychlosti předjel. Jeho argumentace krajní nouzí je proto účelová.

III. Žaloba

3. Žalobce v žalobě předně namítal, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci, který navíc nesprávně právně hodnotily. V tomto kontextu poukázal žalobce na skutečnost, že správní orgány neprovedly navržené důkazy ohledně jeho tvrzení, že jednal během předjíždění vozidla v krajní nouzi. Kromě toho je podle jeho názoru napadené a prvostupňové rozhodnutí rozporuplné. Prvostupňový správní orgán totiž připustil, že se řidič trolejbusu dopustil přestupku, když během předjíždění zrychloval, ale jeho jednání je kladeno k tíži žalobci, který měl podle správních orgánů řešit situaci jiným způsobem než překročením nejvyšší dovolené rychlosti. Žalovaný pak žalobci vytýkal nedostatek předvídatelnosti ohledně toho, že bude trolejbus zrychlovat, což je v rozporu s principem omezené důvěry v silniční dopravě. V tomto kontextu žalobce namítal, že rychlostní limity neplatí absolutně, a to zejména v případě, pakliže byly naplněny podmínky pro jednání v krajní nouzi jakožto okolnosti vylučující protiprávnost. Kromě toho žalobce namítal, že se správní orgány dostatečně nezabývaly materiální stránkou přestupku, neboť ne každé porušení pravidel silničního provozu je přestupkem, pakliže není způsobilé právem chráněný zájem ohrozit či porušit.
4. Ve vztahu k jednotlivým žalobním námitkám pak žalobce upřesnil, že přistoupil k předjetí trolejbusu z toho důvodu, že se pohyboval nižší než dovolenou rychlostí, čímž ohrozil plynulost silničního provozu. Žalobce proto přistoupil k jeho předjetí poté, co opustil autobusovou zastávku, kdy se v protisměru žádná vozidla nenacházela. Při předjížděcím manévru však začal řidič trolejbusu zrychlovat. Z toho důvodu musel žalobce také zrychlit, aby se mohl po předjetí do svého jízdního pruhu bezpečně zařadit. V tomto kontextu žalobce poukázal na skutečnost, že nebylo možné jeho tvrzení o vytvoření souvislé kolony vozidel za pomalu jedoucím trolejbusem prokázat, neboť policista během podání svědecké výpovědi sdělil, že již není videozáznam z kamery policejního vozidla k dispozici. Nelze navíc podle názoru žalobce vyloučit, že se rovněž řidič trolejbusu dopustil překročení nejvyšší dovolené rychlosti, popř. že mohlo v důsledku toho dojít k nesprávnému změření rychlosti jeho vozidla. Touto skutečností se však správní orgány nezabývaly ani neprovedly další dokazování, které žalobce navrhoval. Naopak nesprávně vyhodnotily skutkový stav věci, pokud dospěly k závěru, že žalobce mohl vzniklou dopravní situaci řešit jiným způsobem, a to snížením rychlosti a zařazením se zpět za předjížděný trolejbus. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené a prvostupňové rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému povinnost nahradit náklady řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

5. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Pokud se jedná o jednotlivé žalobní námitky, byly uplatněny již v odvolání a následně vypořádány v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí. V této souvislosti žalovaný doplnil, že bylo napadené rozhodnutí vydáno na základě spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci, který byl posouzen v souladu se zákonem a při respektování procesních práv obviněného z přestupku. Proto žalovaný krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.
6. Žalobce podal na vyjádření žalovaného stručnou repliku, ve které poukázal na skutečnost, že žalovaný nezdůvodnil, proč použil v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí nepřiléhavou judikaturu Nejvyššího správního soudu. K tomu žalobce

doplnil, že žalobní námitky sice byly uplatněny již v rámci odvolacího řízení, ale nebylo na ně žalovaným věcně reagováno.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

7. Ve správním spisu se nachází ručně a strojově sepsané oznámení přestupku a úřední záznam ze dne 9. 4. 2016. Z jejich obsahu je patrné, že byla žalobci naměřena v obci radarem AD9C rychlost jízdy 69 km/h, přičemž bylo policejní vozidlo postaveno rovnoběžně s vozovkou, podle návodu k obsluze. Žalobce se spácháním přestupku nesouhlasil a do oznámení přestupku na místě uvedl, že předjížděl pomalu jedoucí trolejbus (35-40 km/h). Během předjíždění však začal řidič městské hromadné dopravy zrychlovat, protože mohl žalobce situaci řešit pouze zvýšením rychlosti a dokončením předjížděcího manévru, neboť bylo brždění a zařazení se zpět za předjížděný trolejbus nebezpečné z důvodu povětrnostních podmínek a přítomnosti dalších vozidel, která jela za trolejbusem v těsné blízkosti.
8. Současně žalobce uvedl, že má průběh předjíždění zaznamenaný na videozáznamu z kabiny vozidla. Kromě toho je ve spisu založeno osvědčení o proškolení policisty, kopie evidenční karty řidiče, v rozhodné době platný ověřovací list rychloměru, fotografie žalobce jako řidiče měřeného vozidla a záznam o přestupku, na kterém je měřené vozidlo zřetelně zachyceno, a to včetně naměřených hodnot.
9. Na základě těchto podkladů bylo zahájeno přestupkové řízení a nařízeno ústní jednání na den 14. 12. 2016, ke kterému se žalobce osobně dostavil. Během svého vyjádření pak prvostupňovému správnímu orgánu předal videozáznam, zachycující předjíždění vozidla městské hromadné dopravy. Kromě toho se žalobce odkázal na dříve učiněné vyjádření, přičemž zdůraznil, že se přestupku dopustil řidič trolejbusu, pokud během předjíždění zvýšil rychlost a vyvolal tak nebezpečnou situaci. Podle názoru žalobce tak jeho jednání naplňovalo podmínky jednání v krajní nouzi. Řešení situace bržděním a zařazením se za předjížděný trolejbus by totiž mohlo ohrozit bezpečnost silničního provozu. Následně byl proveden důkaz svědeckou výpovědí zasahujícího policisty str. A. B., který si již podrobnosti ohledně spáchání přestupku nepamatoval. Uvedl však, že se žalobce hájil předjížděním trolejbusu. Ke změření jeho vozidla došlo až ve chvíli, kdy se nacházelo před vozidlem městské hromadné dopravy. Jiné okolnosti, jako přítomnost dalších vozidel za předjížděným trolejbusem, si již str. B. nepamatoval. Kromě toho doplnil, že záznam z kamery policejního vozidla není k dispozici. Dále provedl prvostupňový správní orgán důkaz přehráním předloženého videozáznamu a čtením obsahu listin, které byly součástí policejní dokumentace. Žalobce poté navrhl provedení důkazu výsledkem řidiče trolejbusu a znaleckým posudkem ohledně rychlosti vozidel během předjíždění. Oba důkazy nebyly z důvodu nadbytečnosti provedeny.
10. Následně bylo vydáno **prvostupňové rozhodnutí**. V rámci jeho odůvodnění bylo předně uvedeno, že žalobcem navržené důkazy (tzn. výslech řidiče trolejbusu a znalecký posudek) nebyly provedeny, neboť byl skutkový stav věci zjištěn bez důvodných pochybností. Pokud se jedná o samotné měření rychlosti, bylo provedeno certifikovaným rychloměrem v souladu s návodem k obsluze, a to policistou, který byl za tímto účelem proškolen. Na záznamu přestupku se pak nenachází žádná další vozidla, která by výsledek měření mohla ovlivnit. Ve vztahu k argumentaci žalobce pak prvostupňový správní orgán uvedl, že se podle videozáznamu nenacházela v protisměru

žádná vozidla a déšť nebyl natolik intenzivní, aby nebylo možné zpomalit a zařadit se zpět do jízdního pruhu. Žalobce tak svou jízdu nepřizpůsobil okamžitým podmínkám silničního provozu a stanoveným rychlostním limitům. Žádné bezprostřední nebezpečí nehrozilo. Z toho důvodu prvostupňový správní orgán nepřisvědčil argumentaci žalobce, že jeho jednání naplnilo podmínky krajní nouze. Společenská škodlivost jednání žalobce pak podle prvostupňového správního orgánu spočívala v nerespektování pravidel silničního provozu a ohrožení jeho bezpečnosti, když vyšší rychlost prodlužuje brzdnou dráhu a snižuje reakční schopnost řidiče. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobce odvolal.

VI. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
12. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
13. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
14. Žaloba **není důvodná**.
15. Krajský soud předně uvádí, že žalobce v žalobě sdružil větší množství námitek, kterými brojil nejen proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu věci a jeho právní kvalifikaci, ale také proti nezdůvodnění materiální stránky přestupku a rozporuplnosti odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí. Pokud se jedná o námitku směřující proti skutkovým zjištěním, krajský soud předně uvádí, že správní orgány jsou podle ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), povinny zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností. V opačném případě, pakliže nelze pomocí dokazování pochybnosti odstranit, musí aplikovat zásadu *in dubio pro reo*, tedy rozhodnout ve prospěch obviněného z přestupku. K tomu je ovšem nutné doplnit, že správní orgány nejsou podle ust. § 52 správního řádu vázány návrhy účastníků řízení, pakliže podle jejich názoru nemohou přispět k objasnění skutkového stavu věci. Z toho samozřejmě nelze dovodit, že by mohlo rozhodování správních orgánů vykazovat znaky libovůle, neboť musí být každé neprovedení důkazu či jeho hodnocení v neprospěch obviněného z přestupku náležitě zdůvodněno (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 2 As 142/2015 – 51, a ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
16. V nyní projednávané věci pak měly správní orgány spáchání přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci za dostatečně prokázané zejména na základě záznamu o přestupku, na kterém je vozidlo žalobce v okamžiku měření řádně

zachyceno, včetně naměřené rychlosti 69 km/h (bez zohlednění odchylky měření). K tomu krajský soud dodává, že žalobce až v žalobě argumentoval tím, že vlivem interferencí jeho vozidla se souběžně se pohybujícím trolejbusem mohlo dojít k ovlivnění výsledku měření. Správní orgány se proto k této námitce nemohly v rámci odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí vyjádřit. Kromě toho krajský soud připomíná, že žalobce v odvolání výslovně uvedl, že překročení nejvyšší dovolené rychlosti nezpochybňuje. Měření rychlosti navíc proběhlo až po dokončení předjížděcího manévru, nikoliv během něj, což jednoznačně vyplývá ze záznamu o přestupku (fotografie z měřicího zařízení Ramer AD9C) a svědecké výpovědi policisty, který zařízení obsluhoval. Podle názoru krajského soudu nejsou v tomto ohledu dány žádné pochybnosti, neboť je na výstupní fotodokumentaci řádně zachyceno pouze vozidlo žalobce, aniž by byla mezi ním dána jakákoliv překážka, která by mohla výsledek měření ovlivnit. Předjížděný trolejbus pak není na záznamu přestupku vůbec zachycen. V tomto ohledu se tedy ztotožňuje krajský soud se závěrem správních orgánů, že překročení nejvyšší dovolené rychlosti bylo prokázáno dostatečným způsobem.

17. Žalobce nicméně namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu a opomenutí navržených důkazů ve vztahu k posouzení toho, zda nemělo být jeho jednání kvalifikováno jako jednání v krajní nouzi, která vylučuje protiprávnost. Podle názoru krajského soudu však nelze v tomto ohledu hovořit o tom, že by se správní orgány dopustily opomenutí některého z navržených důkazů, neboť již prvostupňový správní orgán v rámci protokolu z ústního jednání a posléze v odůvodnění svého rozhodnutí jednoznačně uvedl, že důkazy byly považovány za nadbytečné. S tímto závěrem se krajský soud v kontextu zbývajících argumentace správních orgánů ztotožňuje. Podle jeho názoru totiž o průběhu předjížděcího manévru, včetně rychlosti a plynulosti jízdy řidiče vozidla městské hromadné dopravy, dostatečně svědčí žalobcem předložený videozáznam. Ve vztahu k posouzení toho, zda bylo jednání žalobce možné podřadit pod jednání v krajní nouzi, by navíc výsledek řízení trolejbusu až o několik měsíců později neměl s vysokou pravděpodobností žádnou vypovídací hodnotu. Nejspíše by si totiž konkrétní skutkové okolnosti nepamatoval, a to také proto, že si nemusel být vůbec vědom toho, že došlo po předjetí trolejbusu ke změření žalobcova vozidla a jeho následnému zastavení policejní hlídkou až na vzdáleném sjezdu z nadzemní křižovatky. Kromě toho nelze podle názoru krajského soudu z videozáznamu dovodit, že by byl průběh předjíždění z pohledu řidiče trolejbusu natolik nestandardní, aby měl důvod si jej po několik měsíců výkonu zaměstnání spočívajícího v permanentním řízení vozidel městské hromadné dopravy pamatovat. Podstatné je ovšem zejména to, že celý průběh jízdy řidiče trolejbusu, včetně předjížděcího manévru, byl na videozáznamu dostatečně zachycen.
18. Pokud se pak jedná o navržený důkaz znaleckým posudkem ohledně rychlosti předjížděcího a předjížděného vozidla, také ten považuje krajský soud v souladu s názorem správních orgánů za nadbytečný, neboť lze okolnosti předjížděcího manévru z daného videozáznamu rozpoznat bez zvláštních odborných znalostí. Žalobce dále namítal, že by v tomto ohledu bylo relevantní získání záznamu z kamery policejního vozidla, neboť mohla zachytit hustotu silničního provozu. Je však třeba připomenout, že získání tohoto záznamu bylo objektivně znemožněno, neboť nebyl podle svědecké výpovědi policisty k dispozici. V tomto ohledu tedy správní orgány nemohly nijak

pochybit. Krajský soud k tomu navíc dodává, že žalobce sice do oznámení přestupku na místě uvedl, že těsně za ním jela další vozidla, ale opatření záznamu z policejní kamery výslovně nenavrhoval. Naopak nemuseli policisté považovat jeho obstarání za nezbytné, jestliže žalobce doplnil, že disponuje vlastním záznamem o průběhu dané události. Krajský soud k tomu uzavírá, že kamerový záznam z policejního vozidla nebyl ke zjištění skutkového stavu nezbytný, a proto jej lze považovat za nadbytečný důkaz.

19. Co se pak týče argumentace žalobce, že z jeho strany nedošlo ke spáchání přestupku, ale pouze k dovolenému jednání v krajní nouzi, krajský soud se ani s tímto závěrem neztotožňuje. Konkrétně v tomto směru uvádí, že institut krajní nouze spočívá v tom, že dochází v případě bezprostředního ohrožení dvou zákonem chráněných zájmů k tomu, že může být jeden z nich ochráněn pouze na úkor druhého, méně významného. Z pozitivně právního hlediska pak byla krajní nouze jako jedna z okolností vylučujících protiprávnost v rozhodné době zakotvena v dnes již neplatném ust. § 2 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění do 31. 7. 2016 (dále jen „zákon o přestupcích“): *„Přestupkem není jednání, jímž někdo odvrací nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem, jestliže tímto jednáním nebyl způsoben zřejmě stejně závažný následek než ten, který hrozil, a toto nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak.“* Na základě dikce citovaného ustanovení je tedy možné hovořit o jednání v krajní nouzi pouze při kumulativním splnění zákonem stanovených podmínek. Předně je v tomto ohledu možné uvažovat o dovolenosti jinak protiprávního jednání pouze za předpokladu, že je s ohledem na individuální okolnosti případu jeho cílem odvracení nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem. Teprve pokud je tato podmínka splněna, lze dále posuzovat, zda jednání splňovalo rovněž požadavek proporcionality a subsidiarity, tedy že jím nebyl způsoben zřejmě stejně závažný následek než ten, který hrozil, a toto nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak. Jedná se ostatně o výklad odpovídající judikatuře Nejvyššího správního soudu, která byla v rámci odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí za účelem vymezení obecných podmínek krajní nouze citována (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2011, č. j. 5 As 10/2011-111).
20. V nyní posuzované věci pak podle názoru krajského soudu nebyla splněna výchozí podmínka, že žalobce svým jednáním odvracel přímo hrozící nebezpečí zájmu chráněnému zákonem, k čemuž ostatně shodně dospěly oba správní orgány. Z toho důvodu nemusela být dále otázka proporcionality a subsidiarity vůbec posuzována. V tomto ohledu krajský soud odkazuje na videozáznam z kabiny měřeného vozidla, ze kterého je dostatečně zřejmé, že jízda řidiče trolejbusu probíhala z hlediska rychlosti a plynulosti standardním způsobem. Rozhodně nelze hovořit o tom, že by ze strany řidiče tohoto vozidla docházelo k omezování plynulosti silničního provozu. Ostatně ze samotného videozáznamu je zřejmé, že si žalobce převážnou část jízdy udržoval od trolejbusu poměrně velký odstup a k jeho předjetí přistoupil až ve chvíli, kdy se rozjížděl ze zastávky městské hromadné dopravy. Ani v tomto okamžiku však nelze podle názoru krajského soudu dospět k závěru, že by řidič trolejbusu postupoval nestandardním způsobem, když plynule zvyšoval rychlost jízdy s ohledem na typ vozidla a jeho účelové využití. Předně je tedy krajský soud toho názoru, že žalobce neměl předjížděcí manévry vůbec započít, pakliže mohl důvodně předpokládat, že se bude rychlost trolejbusu plynule zvyšovat, teoreticky až na rychlost 50 km/h. Kromě

toho je nutné ve vztahu k absenci nebezpečí přímo hrozícímu zájmu chráněnému zákonem doplnit, že samotné předjíždění trvalo pouze několik vteřin, aniž by videozáznam vyvolával pocit, že došlo k záměrnému či prudkému zvyšování rychlosti předjížděného vozidla. Stejně tak nelze na základě daného videozáznamu zpochybnit, že se ani v dálce nenacházela žádná protijedoucí vozidla, jejichž přítomnost by na místo zvýšení rychlosti vyžadovala jediné potřebu prudkého brždění a ohrožení ostatních účastníků silničního provozu, čehož se žalobce opakovaně dovolával.

21. Krajský soud se tedy ztotožnil s argumentací správních orgánů, že bylo v řízení spolehlivě prokázáno, že žalobce svým jednáním naplnil formální stránku skutkové podstaty přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, aniž by se na něj vztahovala některá z okolností vylučujících protiprávnost. Co se týče namítané absence zdůvodnění společenské škodlivosti, jakožto materiálního znaku přestupku, krajský soud dodává, že se jím správní orgány dostatečně zabývaly. Prvostupňový správní orgán konkrétně uvedl, že žalobce svým jednáním narušil právem chráněný zájem spočívající v dodržování pravidel silničního provozu. Kromě toho správně doplnil, že překračování nejvyšší dovolené rychlosti má bezprostřední vliv na reakční schopnost řidiče a prodloužení brzdné dráhy, což může mít v případě kolize nepříznivé důsledky ve vztahu k bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Krajský soud se s tímto závěrem ztotožňuje a připomíná, že ke spáchání přestupku došlo v ranních hodinách, a to v části města, kterou nelze z hlediska intenzity silničního provozu považovat za dopravně málo vytíženou, ba právě naopak.
22. Pokud se pak jedná o odůvodnění napadeného rozhodnutí, v něm žalovaný v podstatě jen převzal argumentaci prvostupňového správního orgánu, aniž by se otázkou společenské škodlivosti podrobněji zabýval. Je však nutné připomenout, že námitka nedostatečného zdůvodnění materiálního znaku přestupku nebyla v odvolání uplatněna a rozhodnutí správních orgánů je třeba z hlediska jejich přezkoumatelnosti hodnotit ve vzájemné souvislosti, neboť spolu celé řízení tvoří jeden funkční celek až do okamžiku nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012-48).
23. S ohledem na shora uvedené důvody bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 8. listopadu 2018

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.